

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2008

Ύπο Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

2 Νοεμβρίου, Κυριακὴ 20ῆ Ἐπιστολῶν (Γαλάτ. Ι, ΙΙ-Ι9)

«Καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν».

Μὲ πολὺ μεγάλη μανία πολεμοῦσε ὁ Σαῦλος, ἀγαπητοί μου, τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἔμοιαζε μὲ ἄγριο πολιορκητὴ. Σὰν σίφουνας, τσουνάμι ξέσπασε ἡ ὀργή του.

«Ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν παραδόσεων» ζητοῦσε νὰ γκρεμίσει τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὸν χριστιανισμό, γιὰ νὰ περιφρουρήσει τὴν πίστη του, τὴ θρησκεία, τὶς παραδόσεις του. Ἐκεῖνο ποὺ πίστευε γιὰ ὀρθὸ ἤξερε νὰ τὸ ὑπερασπίζει μέχρι θανάτου. Ἄν ἦταν δυνατό, θὰ ἔπνιγε στὸ αἷμα τὴν πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Καὶ αὐτὸ ἀκόμα τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ προκαλοῦσε μῖσος καὶ ἐσωτερικὴ ἐπανάσταση. Ὅπως ὁ ἴδιος ἐξομολογεῖται *«καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ»*. Τὴν πολεμοῦσε μὲ ὅλη τὴν ἔνταση καὶ δύναμη τῆς ψυχῆς του. Πολλοὶ ἔκτοτε Σαῦλοι πολιορκῆσαν τὴν Ἐκκλησία καὶ πολέμησαν τὸν Ἰδρυτὴ της.

Ὁ Ναζωραῖος Ἰησοῦς, ὁ Σωτῆρας καὶ λυτρωτὴς μας, ἔγινε ἀδελφοί, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς σάρκωσής Του ὁ στόχος μυριάδων ἐχθρῶν. Ἐγινε «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» κατὰ τὴν προφητεία τοῦ Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου καὶ πέτρα σκανδάλου. Ρίχτηκαν κατὰ πάνω Του ὅλα τα πυροκαμμένα βέλη τοῦ πάθους καὶ τῆς μανίας. Φύσηξαν ἀπ' ὅλες τὶς κατευθύνσεις ἄνεμοι ἰσχυροὶ καὶ τ' ἀστροπελέκια πέφτανε χωρὶς διακοπή.

Οἱ σεισμοὶ ἀπ' τοὺς διωγμοὺς συγκλόνιζαν τοὺς χριστιανοὺς γιὰ πολλοὺς αἰῶνες, χωρὶς νὰ λείπουν ποτὲ καὶ οἱ μετασεισμικὲς δονήσεις. Αὐτοκράτορες ἰσχυροὶ καὶ δυνατοὶ ἐν πολέμῳ ζήτησαν νὰ πνίξουν στὸ αἷμα τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ναζωραίου. Τὰ ὅπλα τους ἦταν φωτιά καὶ τσεκούρι, θάνατος καὶ φυλακή. Ὅπλα πολὺ ἀδύναμα γιὰ ὄσους πιστεύουν στὸ Χριστό, στὸ Εὐαγγέλιό Του, στὴν ἀθανασία. Γιατί; Διότι, ὅπως ὁ μεταστραφεὶς θεῖος Παῦλος ὁμολογεῖ καὶ διακηρύττει, *«τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον»*. Θέλω νὰ σᾶς πληρο-

φορήσω, νὰ σᾶς γνωστοποιήσω, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο ποῦ σᾶς κήρυξα, οἱ ἀλήθειες ποῦ σᾶς φανέρωσα, δὲν εἶναι ἀνθρώπινη ἐπινόση. Δὲν τὸ παρέλαβα ἀπὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ κατ' εὐθεία, δι' ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶναι τὸ Εὐαγγέλιο καρπὸς ἀνθρώπινης σοφίας, ποῦ νὰ ὑπάρχη τὸ ἐνδεχόμενο τῆς πλάνης.

Τὸ Εὐαγγέλιο, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστὸς τὸ παρέδωκεν στοὺς Ἀπόστολους, ἀποτελεῖ τὴν καθαρώτερη πηγὴ τῆς ἀλήθειας καὶ εἶναι ὁ γνησιώτερος ἐρμηνευτὴς τοῦ θεοῦ θελήματος. *«Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»* διαβεβαίωσε ὁ ἴδιος (Ἰωάν. 14-6) καὶ ἀμέσως γέμισε ἡ γῆ ἀπὸ οὐράνιο φῶς, ἀπὸ ὑπερκόσμιο ἄρωμα. Ὅσο καὶ ἂν τὸν πολέμησαν καὶ τὸν ἐδίωξαν, ὁ λαὸς εἶπε: *«Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος καὶ ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος»* (Ἰωάν. 7-46). Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ὑπερασπίζεται τώρα ὁ θεὸς Παῦλος. Τὸ ὅτι ὁ κόσμος διὰ τοῦ Εὐαγγελίου πλημμύρισε ἀπὸ χάρι καὶ φῶς. Γνώρισαν οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀληθινὸ ὁδηγὸ καὶ ἀλάνθαστο ὁδοδείκτη. Ὁ δρόμος τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι χαρὰ καὶ πανήγυρις. Εἶναι ἀγιότητα, σωτηρία, θέωση, ἀθανασία. Περιοχὴ ποῦ δὲν ταρασσεται ὁ ὕπνος ἀπὸ ἐφιάλτες καὶ φοβίες.

Οἱ χριστιανικὲς ψυχὲς εἶναι ἐλεύθερες καὶ ἀδούλωτες. Οἱ ὅπαδοι τοῦ Εὐαγγελίου ζοῦν ἀπὸ τώρα στὸ βασίλειο τῆς χάριτος. Ζοῦν μὲ ἰδανικά. Πεθαίνουν γιὰ τὰ ἰδανικά. Γνωρίζουν ὅτι *«Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη»* περιμένουν *«πάντα ἐργαζόμενου τὸ ἀγαθόν»* (Ρωμ. 2-10). Ἄς ἔλθουν *«χίλιοι τύρανοι καὶ μύριοι δικαστές»*. Οἱ τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάτες καὶ ὅπαδοι ξέρουν νὰ τραγουδοῦν, ξέρουν πῶς εἴτε ζοῦν εἴτε πεθαίνουν ἀνήκουν στὸν Ἰησοῦ. *«Τί ἡμᾶς χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα, καθὼς γέγραπται ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς»* (Ρωμ. 8-35-36). Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ πίστεψαν καὶ πιστεύουν ἀκλόνητα ὅτι *«Εὐαγγέλιον τὸ ὑπὸ τοῦ Παύλου εὐαγγελισθὲν οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον»*. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐνδίδουν ὅλοι στὶς προκλήσεις καὶ τοὺς διωγμοὺς τῶν Σαύλων τῆς ἐποχῆς μας, γιὰτὶ γνωρίζουν ὅτι ἓνας εἶναι ὁ νικητὴς, ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.

Ἕνας εἶναι ὁ δυνατὸς καὶ ἰσχυρὸς· ὁ Χριστὸς *«Χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»* (Ἐβρ. 13-8). Γνωρίζουν οἱ χριστιανικὲς ψυχὲς ὅτι οἱ Χριστοδιῶκτες καὶ σημερινοὶ ἄπιστοι *«πρὸς κέντρα λακτίζουν»* καὶ ὅτι χάνονται καὶ ἐξαφανίζονται σὰν τὸ κερὶ μπροστὰ στὴν φωτιά. *«Ὡς τίκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός»*. Ἐμπρὸς, ἀδελφοί. *«Στήκετε καὶ κρατεῖτε»*.

9 Νοεμβρίου, Κυριακή 21η Ἐπιστολῶν (Γαλάτ. 2, 16-20)

«Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντος μέ. . .».

Ἀδελφοί μου· ὅσο καὶ ἂν ὁ μέγας Παῦλος στὶς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις ζοῦσε ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅμως μέσα του κυριαρχοῦσε μιὰ ἀνώτερη ἀρχὴ ποὺ χαλιναγωῦσε τὴ σάρκα καὶ τὸν μεταμόρφωνε σὲ «καινὴν κτίσιν».

Ἡ μυστικὴ αὐτὴ δύναμη ἦταν ἡ πίστη σ' Ἐκεῖνον ποὺ τόσο ἀγάπησε τοὺς ἀνθρώπους, ἡ πίστη στὸν Χριστό. Ἡ μυστικὴ ἔνωσή του μὲ τὸν Ἰησοῦ, τοῦ ἔδινε φτερὰ νὰ πετᾷ ἕως ἑβδομοῦ οὐρανοῦ. Τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ τὴ σάρκα καὶ νὰ ζῆ μιὰ μεγαλόχαρη καὶ μυριανθισμένη πνευματικὴ ζωὴ, ποὺ μεταποιοῦσε τὸ χωματόπλαστο σῶμα του σὲ λύρα τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἐξαγίαζε τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἐπιθυμίες. Πάταγε στὴ γῆ, ἀλλὰ ζοῦσε σὰν νὰ βρισκόταν στὸν οὐρανό. Στὴν ταυτότητα ἦταν ρωμαῖος πολίτης, στὴν οὐσία ὅμως ἦταν οὐρανοπολίτης.

Ἀγαπητοὶ μου· πρῶτιστο καὶ κύριο μέλημά μας πρέπει νὰ ἴναι ἡ συμμόρφωσή μας μὲ τὸ Θέλημά Του. Νὰ τὸν ἀντιγράψουμε στὴν ψυχὴ μας. Νὰ ἐπιδιώξουμε τὸν ἀγιασμό μας «οὔ χωρὶς, οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον». Ν' ἀνεβοῦμε τὰ δύσκολα ἀλλὰ καὶ πανέμορφα σκαλοπάτια τῆς ἠθικῆς τελειότητος. Μὲ σύνθημα τὸ «ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι» νὰ ἐπιτύχουμε τὸν ὑψιστο καὶ ἅγιο προορισμό μας. Νὰ ὑποτάξουμε τὸ θέλημά μας στὸν Χριστό. Νὰ γίνουμε χριστοειδεῖς. Τὸ ἐγώ μας νὰ γίνῃ ἓνα μὲ τὸν Ἰησοῦ, ν' ἀπορροφηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του. Τὸ «ζεῖ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» νὰ ἴναι τῆς ζωῆς μας τὸ πιὸ ὑπέροχο καὶ μοναδικὸ ἰδανικό.

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ ἀρχίζει στὸν κόσμον μας ἐδῶ, ἐξελίσσεται δὲ καὶ ὠριμάζει στὴν μέλλουσα ζωὴ. Τὴν ἀγιότητα ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τῆς ἀξιμισθίας μας δὲν τὴν βρῖσκει κανεὶς μόνο στὸν οὐρανό, στοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ στὴ γῆ στοὺς ἀνθρώπους σ' ὅσους «περιπατοῦν ἐν καινότητι ζωῆς» καὶ νεκρώνουν «τὰ μέλη των τὰ ἐπὶ τῆς γῆς». Δὲν ξεχνᾷμε βέβαια πὼς νίκη τῆς ψυχῆς σημαίνει παράδεισος καὶ θέωση, ἐνῶ νίκη τῆς σάρκας κόλαση. Γι' αὐτὸ ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ σ' ὅσους ἐπιθυμοῦν τὸ βραβεῖο τῆς «ἄνω κλήσεως» «Τὰ ἄνω ζητεῖτε· τὰ ἄνω φρονεῖτε μὴ τὰ ἐπὶ γῆς».

Τὸ βραβεῖο «τῆς ἄνω κλήσεως» ἀνεζήτησε καὶ ἐπεδίωξε καὶ πέτυχε καὶ ὁ σήμερον ἑορταζόμενος θαυματουργὸς ἅγιος Νεκτᾶριος. Ὁ σύγχρονος, δικός μας ἅγιος, ὁ ἅγιος τοῦ αἰῶνα μας. Μὲ τὴν θερμὴν τὴν πίστη, μὲ τὸ ὅτι «κακοπάθησε ὡς καλὸς στρατιώτης» τοῦ βασιλέως Χριστοῦ ἀνεδείχθη σὲ ὅσιο, ποιμένα, ἱεράρχην οἰκουμενικῆς ἀποδοχῆς καὶ ἀκτινοβολίας καὶ «μὴ ζητῶν τὰ ἐπὶ γῆς» δοξάσθηκε ἀπὸ τὸ Θεό.

Ποιὸς ὅμως ὑπῆρξε σὲ γενικὲς γραμμὲς ὁ δικός μας ἅγιος, ὁ Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως Νεκτάριος; Ποιὸς ἄλλος παρὰ ὁ Χριστιανός, ὁ ὁποῖος παρέδωκε «ἑαυτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ» στὸ Θεὸ καὶ τὴν ἀγία Ἐκκλησία Του, ἔτσι ὥστε ὀλοκληρωτικὰ καὶ τέλεια νὰ Τὸν εὐαρεστήσῃ· ποιὸς στ' ἀλήθεια ἦταν ὁ τῆς Αἰγίνης ἔφορος καὶ προστάτης ἅγιος Νεκτάριος ὁ θαυματουργός; Ποιὸς ἄλλος παρὰ ὁ κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν παραγγελία τοῦ Προφήτου Δαβὶδ «ἐμελέτα ἡμέρα καὶ νύκτα» τὸ νόμο Κυρίου καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν θησαυρὸ τῆς καρδιᾶς του ἐδίδασκε καὶ ἔτρεφε τὶς χριστιανικὲς ψυχές, ἔτσι ὥστε νὰ φωτισθοῦν, νὰ μετακινήθωσιν πρὸς τὴν ἔνθεο πίστη, τὴν μετάνοια, τὴν ταπείνωση, τὴν ὑπακοή στὸ θεῖο θέλημα, τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὴν ἀγαθοεργία «καταρτισμοῦ καὶ ἁγιασμοῦ».

Ἦταν ὁ ἀληθινὸς ἐπίσκοπος καὶ ἱεράρχης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκλεκτὸς καὶ ἅγιος καὶ μόνος στὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία ἀφωσιωμένος, τροφοδότης τῶν πενομένων, προστάτης τῶν ὀρφανῶν, ὑπερασπιστὴς τῶν ἀμαρτωλῶν, ὁ χειραγωγὸς τῶν μετανοούντων. Ὑπῆρξε ὁ Ἀρχιερεὺς ἐκεῖνος, πὺν ἤθελε ὁ Θεὸς καὶ ἀνέδειξε ὁ Θεὸς καὶ κρατεῖ ὁ Θεὸς στῦλο καὶ φωστῆρα στὴν Ἐκκλησία Του. Ἀρχιερέας καὶ ποιμένας κατὰ τὸν τύπον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως καὶ μόνου ἀληθινοῦ Ποιμένος, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: ὁσιος, ἄκακος ἀμίαντος, χωρὶς ἀνθρώπινες κακίες καὶ μικρότητες. Μακρόθυμος καὶ ἀνεξίκανος, εὐσεβής, στολισμένος μὲ κάθε ἀρετὴ καὶ ἀγιότητα.

Ἀδελφοί· μαζί μὲ τὸ κεράκι τῆς εὐλαβείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἅγιό μας, τὸν ἅγιο Νεκτάριο, ἄς τὸν παρακαλέσουμε: «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν».

16 Νοεμβρίου, Κυριακή 22α Ἐπιστολῶν
Τοῦ ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου Ματθαίου
(Ἀποστ. Ρωμ. 10, 11-21 καὶ 11,1-2)

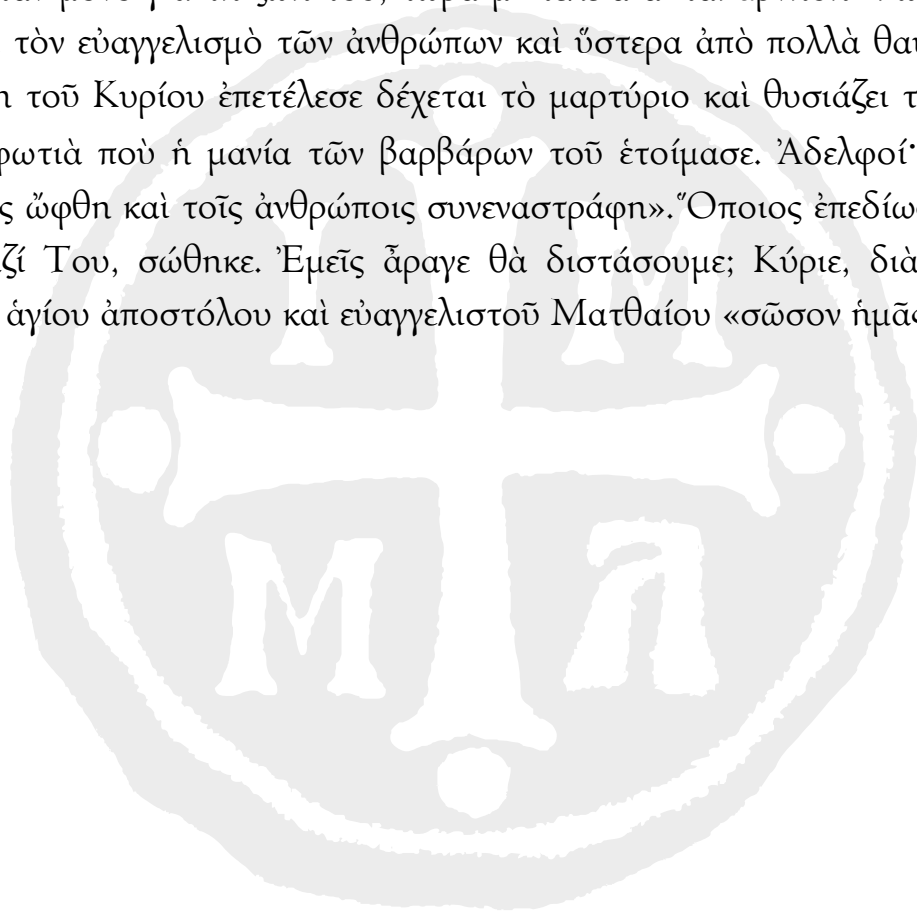
«Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ (τῷ Ἰησοῦ) οὐ καταισχνθήσεται», ἀδελφοί μου, καὶ τοῦτο, γιατί ὅποιος ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα Κυρίου θὰ σωθῆ. Ἰησοῦς: τὸ πιὸ γλυκὸ ὄνομα στὸ στόμα τῶν ἀνθρώπων, ἢ πιὸ χαρούμενη προσδοκία, ἢ πιὸ γλυκεῖα ἐλπίδα, ἢ χαρὰ ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων· Ἰησοῦς: ὄνομα ποὺ συγκλονίζει τοὺς ἀπίστους καὶ ταραίζει τὰ θεμέλια τοῦ ἄδν. Τὸ πανάγιο τοῦτο ὄνομα τὸ «ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» ποὺ πρέπει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ βάλουν στὴν καρδιά τους, ἔτσι ὥστε αὐτὸ ποὺ λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας «μὲ βρῆκαν αὐτοὶ ποὺ δὲν ἔφαχναν νὰ μὲ βροῦν, φανερώθηκα σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν ρωτοῦσαν καθόλου γιὰ μένα» νὰ γίνῃ μιὰ συγκλονιστικὴ πραγματικότητα. Γιατί δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ κάποιοι πού, ἐνῶ φέρουν τὸ τιμημένο ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ, δὲν τὸ τιμοῦν οὔτε τὸ ἐκπροσωποῦν ἐπάξια καὶ δὲν τὸ ὁμολογοῦν μὲ τὴν ζωὴ τους. Ἄλλοι τὸ περιφρονοῦν καὶ ἄλλοι πολὺ χειρότερα, τὸ βρίζουν· καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί δὲν Τὸν πιστεύουν. Δὲν ἀνταποκρίθηκαν στὴν πρόσκλησή Του. Δὲν τὸν ἀναγνωρίζουν γιὰ Σωτῆρα τους.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὁμολογήσῃ ὁ ἄνθρωπος κάτι ποὺ δὲν τὸ πιστεύει· πῶς νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστό, ἀφοῦ Τὸν ἀρνεῖται; Πῶς νὰ Τὸν δοξάσῃ, ἀφοῦ περιφρονεῖ τὶς εὐεργεσίες Του; Πῶς νὰ Τὸν πιστέψῃ, ἀφοῦ δὲν Τὸν ἀγαπᾷ καὶ πῶς νὰ Τὸν ἀγαπήσῃ, ἀφοῦ οὔτε Τὸν πιστεύει, οὔτε νὰ Τὸν γνωρίσῃ θέλει; Ἀδελφοί· ἰσχυρὸ τὸ σημερινὸ σάλπισμα τοῦ Παύλου: «Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν οὐ καταισχνθήσεται» καὶ «ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν σωθήσῃς». Ἀνίκουμε στὴ λεγεῶνα τοῦ Ὁραίου, τοῦ Μεγάλου, τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκείνου ποὺ κάλεσε ἀπὸ τὸ «τελώνιον» τὸν σήμερα ἑορταζόμενο ἅγιο εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἀναβολή, χωρὶς ἀναστολές, χωρὶς ἐπιφυλάξεις «ἠκολούθησεν αὐτῷ».

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ κάλεσε ὁ Κύριος στὸ ἀποστολικὸ ἀξίωμα. Καὶ ἀνατέθηκε σ' ἓνα πρώην ἁμαρτωλὸ τὸ καθῆκον τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ μὲ πολὺ ζῆλο καὶ μεγαλύτερο θάρρος κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο τῆς χάριτος στοὺς Πάρθους καὶ τοὺς Μήδους καὶ συγγράφει τὸ ὁμώνυμο Εὐαγγέλιο, μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς πληροφορεῖ αὐθεντικὰ τὰ περὶ τὴν Γέννηση καὶ Βάπτισμα, τὴν σωτήρια δράση, τὸ κήρυγμα, τὰ θαύματα, τὰ Πάθη, τὴν Σταύρωση καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ Τὸν γνωρίσουμε καὶ Τὸν ἀγαπήσουμε. Ἐπομένως καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καλεῖ ὁ Κύριος, καὶ ὄχι μόνον τοὺς ἐξαγνίζει ἀλλὰ καὶ ἁγίους εὐαγγελιστὲς τοὺς ἀναδουκνύει.

Ἔτσι ὁ ἄδικος τελώνης πὺν ἀπολάμβανε πλουσιοπάροχα τὴ ζωὴ εἰς βάρος τῶν ἄλλων, τώρα ὡς ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, δὲν τρώει ποτὲ κρέας ἀλλὰ μόνον καρπούς καὶ βλαστάρια· «Ματθαῖος μὲν οὖν ὁ ἀπόστολος σπερμάτων καὶ ἀκροδρύων καὶ λαχάνων, ἄνευ κρεῶν, μεταλάμβανεν»· καὶ ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ διδάσκει ἐμπράτως ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ πὺν μετανοοῦν ἀποτελοῦν τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκείους τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ἀφοῦ «οὐκ ἦλθε καλέσει δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, ἀδελφοί, ἀπὸ κήρυκας τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης γίνεται ἐν Χριστῷ κήρυκας τῆς ἀληθείας καὶ τῆς χάριτος, ἀπὸ ἄνθρωπο πὺν νοιαζόταν μόνον γιὰ τὴ ζωὴ του, τώρα μὲ τέλεια αὐταπάρνηση ἐπωμίζεται τὶς εὐθύνες γιὰ τὸν εὐαγγελισμό τῶν ἀνθρώπων καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ θαύματα πὺν μὲ τὴν χάρη τοῦ Κυρίου ἐπετέλεσε δέχεται τὸ μαρτύριο καὶ θυσιάζει τὴ ζωὴ του μέσα στὴ φωτιὰ πὺν ἡ μανία τῶν βαρβάρων τοῦ ἐτοίμασε. Ἀδελφοί· ὁ Κύριος «ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνεναστράφη». Ὅποιος ἐπεδίωξε συναναστροφή μαζί Του, σώθηκε. Ἐμεῖς ἄραγε θὰ διστάσουμε; Κύριε, διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου «σῶσον ἡμᾶς». Ἀμήν.

23 Νοεμβρίου, Κυριακή μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου
Ἀποστολ. 23ης Κυριακῆς Ἐπιστ. (Ἐφεσ. 2, 4-10)

«Αὐτοῦ ἔσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς».

Τὸ πιὸ ὑπέροχο καὶ ἀρμονικὸ καὶ τέλειο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἀδελφοί μου, εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Τὸ πιὸ θαυμαστό· ἀπαράμιλλο ἔργο τέχνης μ' ἐξαιρετικὴ συμμετρία. Εἶναι τὸ μοναδικὸ ἔργο τῆς δημιουργίας, ποὺ φέρει ζωντανὴ τὴν σφραγίδα τοῦ Πάνσοφου τεχνίτη. Ὁ θεόπνευστος ψαλμωδὸς τὸ βεβαιώνει: «Αἱ χεῖρες Σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με». Εἶναι πράγματι δημιούργημα μὲ θεῖο καὶ ἅγιο προορισμό. Αὐτὸ ἀκριβῶς ὁδηγεῖ τὸν Δαυὶδ γεμᾶτο θαυμασμὸ νὰ ρωτᾷ: «Τί ἔστιν ἄνθρωπος, ὅτι μιμήσκη αὐτόν; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτη αὐτόν; Ἥλάττωσας αὐτόν βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους» (ψαλμ. 8ος).

Ἔτσι λοιπὸν ἔχει μεγάλη καὶ μοναδικὴ ἀποστολή, γιατί ἔχει μεγάλα καὶ μοναδικὰ προσόντα, χαρίσματα ποὺ τὸν κάνουν «βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους ἡλαττωμένον». Σὲ σύγκριση βέβαια μὲ τὸν Δημιουργὸ εἶναι ἀδιόρατος καὶ μικροσκοπικὸς μέσα στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ σύμπαντος. Ὡστόσο ὁ Θεὸς τὸν ἔκανε κυρίαρχο τῆς δημιουργίας Του. Τὸν στόλισε μὲ τὸ λογικὸ, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ ἐρευνᾷ τὰ μυστικὰ τῆς δημιουργίας καὶ συνεχῶς νὰ κἀν καταπληκτικὲς ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις. Εἶναι ἀπίστευτα τὰ ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα. Τηλέφωνο, ἀσύρματος, ραδιόφωνα, τηλεόραση, ραντάρ, ἠχογραφικὰ μηχανήματα, δορυφόροι, διαστημόπλοια, διάσπαση τοῦ ἀτόμου, ἐξερεύνηση τοῦ διαστήματος, μεταμοσχεύσεις ἀνθρωπίνων ὀργάνων καὶ τόσα ἄλλα. Ἀναρίθμητες οἱ ἐφευρέσεις τοῦ μηχανικοῦ καὶ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ.

Τὴν δύναμη τοῦ λογικοῦ ἐγκωμιάζει ὁ Προφήτης, ὅταν λέγῃ «Πάντα ὑπέταξας τῶν ποδῶν αὐτοῦ, πρόβατα καὶ βόας ἀπάσας, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ διαπορευόμενα τρίβους θαλασσῶν» (ψαλμ. 8ος).

Ὅμως δὲν εἶναι μόνο τὸ λογικὸ μὲ τὸ ὁποῖο προίκισε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο. Τὸν προίκισε μὲ τὴν συνείδηση, μὲ τὴν ὁποία κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία Του ὁ Θεός. Καὶ ἐπὶ πλέον μὲ τὴν ἐσωτερικὴ ἐπιταγὴ τῆς συνειδήσεως συγκρατεῖται στὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ χρέους, λατρεύει τὸν Θεό, ἐφαρμόζει δικαιοσύνη, κάνει ἐγκράτεια, ὑποβάλλεται σὲ θυσίες, κυριαρχεῖ στὰ πάθη. Ποιὸ ἄλλο κτίσμα τοῦ Δημιουργοῦ ξέρει ν' ἀγαπᾷ, νὰ βοηθῆ, νὰ συμπαθῆ, νὰ ὑπακούῃ, νὰ συμβουλευῆ, νὰ αὐτοσυγκεντρώνεται καὶ ἔτσι ν' ἀποδεικνύῃ πῶς «Αὐτοῦ ἔσμεν ποίημα», καὶ ἀναγνωρίζει τοῦ Κυρίου τὴ φωνή: «Εγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστε».

Ἀδελφοί μου· πολλὰ καὶ θαυμαστὰ τοῦ ἀνθρώπου τὰ προσόντα καὶ τὰ χαρίσματα ἀλλὰ καὶ μοναδικὴ καὶ ξέχωρη ἢ ἀποστολή του. Ὅπως σὲ κάθε κτίσμα Του ὁ Θεὸς ἔθεσε εἰδικὸ προορισμὸ καὶ σκοπὸ: Τὴν ξηρὰ γιὰ νὰ βλαστάνη «βοτάνην χόρτου καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν», τὸν ἥλιο, τὴν σελήνη, καὶ τ' ἀστέρια γιὰ νὰ φωτίζουν τὸ στερέωμα καὶ νὰ στέλλουν τὸ φῶς τους στὴ γῆ, τὰ ζῶα γιὰ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν ἄνθρωπο· τὸν ἀέρα γιὰ νὰ διατηρῆ τὸ ζωικὸ καὶ φυτικὸ βασίλειο μὲ τ' ὀξυγόνο του, τὸ νερὸ γιὰ νὰ ποτίζει «πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς», τὰ δένδρα γιὰ νὰ τρέφουν μὲ τοὺς καρπούς τους ὅλους ἐμᾶς· καὶ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ἐργάζεται τὴν ἀρετὴ καὶ νὰ ὁμοιάζη Θεῷ. Αὐτὸ ἐκφράζει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος, ὅταν γράφει: «αὐτοῦ ἔσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς». Πλαστήκαμε γιὰ τὴν ἀγάπη· γιὰ τὴν ἠθικὴ πρόοδο· γιὰ τὴν τελειότητα, τὴν ἀσκησι, τὸν ἀγιασμό, τὴν θέωσι. Γιὰ νὰ γίνουμε σὰν «τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον, παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ» (ψαλμ. 1ος). Δίχως καρπούς δὲν ὑπάρχει ἀρετή, δίχως ἀρετὴ δὲν ὑπάρχει παράδεισος· χωρὶς παράδεισο «ματαίᾳ ἢ πίστις καὶ ἢ ἐλπίς ἡμῶν». Τὰ καλὰ ἔργα εἶναι τὸ κλειδὶ ποῦ θ' ἀνοίξει τὶς πύλες τ' Οὐρανοῦ.

Ἀλλοίμονο σ' ὅσους δὲν κρατοῦν τὸ κλειδί. «Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται» Ἀδελφοί· ἐπειδὴ σήμερα (φοβᾶμαι πῶς) ἡ θέλησί μας γιὰ τὰ «μεταφυσικά», γιὰ τὰ πνευματικά, ἔγινε ἀνίσχυρη καὶ κλίνει πρὸς τὸ κακό, τὸ πονηρό, ἃς θυμηθοῦμε ὅτι τὸ δένδρο τότε μόνο καρποφορεῖ, ὅταν τὸ τροφοδοτοῦν ρίζες. Καί: «Ἐὰν μὴ τις μείνη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη» καὶ ὅτι πρέπει νὰ μείνουμε ἐνωμένοι μὲ τὸν Ἰησοῦ, γιὰτὶ μόνον τότε θαῦμαστε «καρποφοροῦντες πάντα καὶ αὐξανόμενοι».